

praxe nabýti a příslušné kvalifikace dosíci, je-li zřejmo, že mu nejde o obejití zákona a obloudění rozhodujících úřadů, nýbrž že hodlá se praxi té věnovati vážně a že to jest přes ono jeho jiné zaměstnání dobře možno. Učitelství úřad nespádá pod zaměstnání dle §u 2 písm. e) zákona ze dne 31. ledna 1922, čís. 40 sb. z. a n. (novela k advokátnímu řádu), dříve dle §u 20 adv. řádu s advokátní praxí inkompatibilní, naopak jest v §u 2 písm. c) téhož zákona prohlášen slučitelným a to každý (i státní) a nemůže tedy býti na úkor ani praxi advokátního kandidáta. Tvrditi však předem, že kandidát při zastávání úřadu učitelství nemůže se věnovati praxi advokátní tak, jak to řádný výcvik v dobře pojatém duchu zákona vyžaduje, není možno, nýbrž třeba vyšetřiti napřed řádně všechny okolnosti případu a pak teprv uvažovati, zdali při vážné snaze kandidáta to možno jest, aniž by se na síly jeho kladly zvláštní požadavky. K tomu jen doložiti dlužno, že tu vše záleží právě jen na slušné a rozumné úvaze, neboť apodiktické jistoty řádného výcviku není předem ani u kandidáta, jenž žádného jiného zaměstnání na sobě nemá a tudíž cele a plně jen právní službě věnovati se může, protože právě i ten snad se jí věnuje jen nedbale a promarní neužitečně třeba mnohem více času, než co ho jiný, na př. právě stěžovatel věnuje na své zaměstnání druhotné, a přece se nikdy nevyšetřuje píle, s jakou se kandidát praxi oddal, ač by se to dít musilo, kdyby nějaké bezpečné objektivní měřítko pro to vůbec bylo. Otázka ta spíše se vyřizuje potom advokátní zkouškou, jejíž věcí jest, přesvědčiti se o dostatečné praktické vyškolenosti kandidáta a jež každou ledabylost pomstí. Jde tedy jen o to, zda kandidát (stěžovatel) možnost věnovati se dostatečně advokátní praxi jen nepředstírá a mají-li se tedy věci tak, že, pakli to vážně obmýšlí, je mu to také dobře možno, a v tom ohledu dlužno vyšetřiti, jak má upraveny učitelské hodiny, neboť ředitelství jeho ústavu potvrdilo, že není povinen k více než 17 hodinám týdně, takže na den vypadají průměrně 3 hodiny, a prohlásilo, že možno rozvrh hodin upravit tak, aby mohl i koncipientské povinnosti zastávati. Nutno tedy dotázati se ředitelství ústavu, ve kterých hodinách denních každého dne v týdnu kandidát dle rozvrhu vyučuje, a potom teprve bude možno utvořiti si úsudek, může-li vedle toho vykonávati praxi kandidáta advokacie tak, jak řádný výcvik podle úmyslu zákona vyžaduje.

Čís. 6356.

Třebas rekurs neobsahoval všech údajů, předepsaných pro přípravné spisy §em 75 čís. 1 c. ř. s. a neoznačoval přesně napadeného rozhodnutí, nelze ho přece odmítnouti.

Na tom, kdo navrhuje exekuci zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky dlužníka proti eráru na vrácení přeplacené dávky z majetku, jest, by prokázal, že pohledávka jest likvidní a že byla poukázána k výplatě.

(Rozh. ze dne 12. října 1926, R I 818/26.)

Exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, příslušející dlužníku proti eráru na vrácení přeplacené dávky z majetku soud první stolice povolil, rekursní soud k rekursu poddlužníka exekuční návrh zamítl, ježto pohledávka, o niž šlo, nebyla ještě likvidní a poukázána k výplatě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pokud rekurent vytýká, že poddlužníkův rekurs nebyl odmítnut pro nedostatek formálních náležitostí přípravného spisu (§ 75 c. ř. s.) a opravného prostředku (§ 467 čís. 2 c. ř. s.), protože nebyla v něm uvedena jména stran, jejich zaměstnání, bydliště atd., že nevyznačen sporný předmět (§ 75 čís. 1 c. ř. s.) a že nebylo v rekursu správně uvedeno usnesení rekurem napadené, není tato výtku opodstatněna. Jest pravda, že rekurs ani v původním ani k poukazu soudu opraveném podání neobsahoval všech údajů v §u 75 čís. 1 c. ř. s. pro přípravné spisy předepsaných a že označení napadeného usnesení prvního soudu (§ 467 čís. 2 c. ř. s.) v rekursu zůstalo nepřesným, ale rekursní soud tyto nedostatky právem neshledal za takové, by k vůli nim rekurs odmítl. Předpis údajů v § 75 čís. 1 c. ř. s. pro přípravné spisy a předpis označení napadeného rozsudku, pokud se týče usnesení v odvolání nebo rekursu (§ 467 čís. 2 c. ř. s.) jsou předpisy pořádkovými, sledujícími účel, by z podání bylo seznatelné, o kterou věc jde, a by věc přivedena byla k patřičnému vyřízení. V projednávaném případě vytčené formální nedostatky rekursu nebyly takové, že by vadily, by věc došla svého patřičného vyřízení; podle §u 89 j. ř. nemají býti podání pro nepodstatné formální vady odmítána a proto rekursní soud nepochybil, když pro uvedené formální nedostatky rekurs neodmítl.

Ani ve věci samé nelze dovolacímu rekursu přiznati oprávnění. Podle dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., zachovaného v platnosti článkem IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., není přípustna obstávka nebo soudní zabavení pohledávek ještě nelikvidních a u veřejných pokladen ještě nepoukázaných. Podle §u 55 druhý odstavec ex. ř. jest na navrhovateli, by potřebné a pro soudcovské rozhodnutí nebo opatření podstatné okolnosti prokázal; bylo tudíž na rekurentu, by prokázal, že není závady ve směru uvedeného dvorního dekretu proti požadované exekuci zabavením a přikázáním udánlivého dlužníkovu přeplatku na majetkové dávce. Tomuto požadavku nevyhověl, jak mylně za to má, rekurent, když v návrhu pouze uvedl číslo výnosu zemského finančního ředitelství, podle kterého prý povinným přísluší nárok na vrácení přeplatku dávky z majetku ve výši asi 4000 Kč, ale výnosu, z něhož by byly předpoklady pro povolení navržené exekuce zřejmy, nepředložil. Z toho důvodu zamítl rekursní soud návrh na exekuci zabavením a přikázáním pohledávky dlužníků proti eráru právem.